

Arrest

nr. 313 615 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op [...] september 1986 in Benin City en bezit de Nigeriaanse nationaliteit.

U werd geboren in het dorp Urunibe en woonde uw eerste twee jaar bij uw moeder. Zij werd echter gedwongen om te trouwen met een andere man dan uw vader en u ging naar uw grootouders langs moederskant. Hoewel u een jaar spendeerde bij uw grootmoeder langs vaderskant, spendeerde u het meest van uw kindertijd bij uw grootouders langs moederzijde. Wanneer uw grootvader stierf, toen u 12 jaar was, ging u een jaar bij uw moeder wonen. Hierna wilde uw tante u meenemen naar de stad Benin City, zodat u daar naar school zou kunnen gaan. U trok echter niet in bij haar, maar bij mama K..

U werkte voor haar waardoor u vaak in slaap viel op de schoolbanken. U bleef er twee jaar. In die periode overleed uw vader, in 2000. Na twee jaar nam uw tante u mee naar haar huis waar u een jaar bleef. Het lukte daar wel om naar school te gaan, en toen u terug naar uw geboortedorp ging, maakte u uw junior secondary school graad 3 af. U werkte ondertussen ook op het landbouwveld. Na enkele maanden ging u terug naar Benin City, ditmaal met een vriendin. Het leven was er echter moeilijk en u verhuisde naar het dorp van uw vader.

Toen u in het huis van uw vader woonde, kwam er een man naar u en vertelde u dat met hem diende te trouwen. Dat was immers zo afgesproken met uw vader die in ruil geld kreeg. Vooraleer u kon trouwen met hem diende u ook besneden te worden. U was op dat moment 28 jaar. U weigerde en na enkele keren om uw hand te hebben gevraagd, bracht hij versterking mee. In een periode van vijf jaar woonde u zowel in uw moeders dorp als in uw vaders dorp en kende in beide plaatsen problemen. In 2019 werd het te erg zodat u besloot het land te verlaten.

U vertrok samen met een kennis in juni 2019 en ging naar Libië. U maakte de oversteek alleen naar Europa. Het was ongeveer juni 2019 toen u toe kwam op Italiaans grondgebied. U bleef daar enkele maanden en reisde dan verder naar België. U kwam toe op Belgisch grondgebied op 01.12.2019 en diende op 02.06.2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart Nigeria te hebben verlaten om verschillende redenen. Zo verklaart u dat u werd gedwongen om te trouwen en daarvoor ook besneden diende te worden. U vluchtte ook uit uw land van herkomst omwille van de algemene onveiligheid (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.9, 19). U vreest bij een eventuele terugkeer naar Nigeria nog steeds te moeten trouwen en vrouwelijke genitale verminking te moeten ondergaan (NPO, p. 32). U vreest bovendien dat uw zoon vervolgd zou worden omdat u weigerde te trouwen (NPO, p.33).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden gewezen op uw extreem laattijdige asielaanvraag. Zo kwam u immers aan op Belgisch grondgebied op 1 december 2019, maar duurde het tot 2 juni 2022, twee jaar en 6 maanden later, vooraleer u een verzoek om internationale bescherming indiende. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u bij uw aankomst nog niet bewogen werd om een asielaanvraag in te dienen. Ook geeft u aan dat de asielprocedure voor u niet helemaal duidelijk was. Nochtans was uw ex-partner, en vader van uw kind, in de asielprocedure en kon hij u de nodige uitleg geven indien nodig. Uw houding getuigt bijgevolg allerminst van een gegronde vrees. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat die zich, indien hij/zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna zich wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die er voor zorgde dat u Nigeria diende te verlaten, dan wel tegen de vrees die u zou verhinderen ernaar terug te keren, is bijzonder. Dat u al die jaren illegaal in België verbleef waardoor u niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar Nigeria te worden gerepatriëerd, toont dat u internationale bescherming niet dringend en noodzakelijk achtte en ondermijnt reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Vervolgens geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u Nigeria diende te verlaten omdat u werd gedwongen om te trouwen. Er dient echter te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw gedwongen huwelijk aannemelijk te maken. Doorheen uw persoonlijk onderhoud kan u immers

opvallend weinig afdoende en doorleefde antwoorden geven waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch onderuit wordt gehaald. U verklaart dat u op 28-jarige leeftijd terug naar uw vaders dorp ging en daar aangesproken werd door een man die claimde een overeenkomst te hebben met uw vader. In ruil voor geld zou hij met u mogen trouwen. Enig bewijs hiervoor kan u niet voorleggen. U geeft aan dat mannen graag met jonge meisjes trouwen (NPO, p.23). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de gemiddelde leeftijd waarop vrouwen huwen 21 jaar is (Zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Gezien de man u pas de hand vroeg op 28 jarige leeftijd, tien jaar nadat u de legale leeftijd bereikt had om te trouwen, wordt u dan ook gevraagd waarom hij u dan niet eerder kwam opzoeken om u tot zijn vrouw te maken. Uw vader was immers al overleden sinds uw 14 jaar. U antwoordt echter meerdere malen naast de vraag en verklaart uiteindelijk dat hij niet eerder langskwam om u te claimen omdat hij dacht een deal te hebben met uw vader (NPO, p.23). Dit antwoord kan echter nog altijd niet verklaren waarom hij niet eerder op zoek ging naar zijn beloofde bruid. Zeker omdat hij u wist wonen. Uw vader had hem immers getoond waar uw moeders dorp was. Bovendien verklaart u dat indien u in Benin City zou wonen, hij u ook daar zou vinden aangezien hij connecties heeft in heel Nigeria. Er kan daarom niet worden ingezien waarom hij u niet eerder zou gecontacteerd hebben.

Ook wanneer er gepolst wordt naar de identiteitsgegevens van de man blijkt u niet te overtuigen. Gevraagd wie die man was die u dwong om met hem te trouwen, antwoordt u met "C.". Zijn echte naam geeft u aan niet te kennen (NPO, p. 21). Het is bijzonder dat hij zich nooit zou hebben voorgesteld of u nooit naar zijn naam zou hebben gevraagd, bij hem of aan de andere dorpelingen. U wordt daarmee geconfronteerd en even later in het persoonlijk onderhoud herinnert u opeens de naam wel, maar de native naam of de achternaam weet u nog steeds niet. Dat u de naam van uw vervolger, en de persoon die aan de basis zou liggen van uw vertrek uit uw land van herkomst, niet direct weet te geven is meer dan bijzonder. Zeker gezien uw bewering dat hij gedurende vijf jaar lang problemen zou hebben veroorzaakt in uw persoonlijke leven. Dat u dan opeens zijn naam wel herinnert na confrontatie, doet ook vermoeden dat u uw antwoord aanpast aan de u gestelde vragen. Zijn vijf andere vrouwen kent u overigens ook niet bij naam, noch die van zijn vele kinderen. Hoeveel kinderen hij heeft, weet u ook niet. Ook kan u niet meegeven wat hij deed van werk. U geeft aan dat hij heel oud was, en u gokt dat hij meer dan tachtig jaar oud was (NPO, p.21). Gezien de vervolgingsfeiten reeds tien jaar geleden plaatsvonden, wordt er u dan ook gevraagd of hij nog leeft. U geeft aan van wel, maar kan deze verklaring niet hard maken. Zo geeft u aan dat hij geld heeft, en dat hij dus nog leeft. Wanneer de protection officer aangeeft dat het niet is omdat men geld heeft, men daardoor nog kan leven, blijft u aanhouden dat hij nog leeft. U kan echter niet overtuigen dat dit werkelijk het geval is. Hoe u hier zo zeker over bent, antwoordt u dat u dit gelooft omdat u nog geen nieuws heeft ontvangen. U zou dit immers desgevallend gezien hebben op Youtube. Dit is echter geen overtuigende verklaring. Zelf polsen bij uw familieleden hierover doet u niet (NPO, p.28). Verder geeft u ook aan dat indien u niet met de man ging trouwen dat u het bedrag dat de man aan uw vader had gegeven diende terug te betalen. Ook hier heeft u geen idee over hoeveel geld het gaat. Dat u dan wel kan zeggen dat u het nooit zou kunnen terugbetalen is dan ook vreemd te noemen (NPO, p.22). Dat u zo'n lakse houding aanneemt en geen interesse toont om te achterhalen wie nu in feite uw vervolger precies is, hoe het met hem vandaag de dag gesteld is en hoeveel u diende te betalen zodat u niet meer met hem diende te trouwen, doet afbreuk aan de vrees die u meent te hebben ten aanzien van deze man.

Uw nonchalante houding blijkt ook wanneer u verklaart dat u nog enkele maanden in het dorp van uw vader bleef wonen zelfs nadat u aangevallen werd door de man. U verhuisde naar uw moeders dorp maar werd daar ook lastig gevallen. U besloot daarom terug te keren naar het dorp van uw vader, waar tevens uw vervolger woonde. Deze beslissing is zo frappant dat ze uw vrees verder onderuit haalt. Er kan immers niet worden ingezien waarom u vrijwillig terug zou verhuizen naar de plaats waar u meent vervolgd te worden. Een dergelijk gedrag is bijgevolg niet overeen te brengen met uw bewering een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Wanneer u hier dan ook mee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u wou zien of hij u nog steeds zou willen. Dit is absoluut niet overtuigend en keldert verder de vrees die u meent te hebben gehad. Bovendien duurde het nog vijf jaar vooraleer u besloot uw land van herkomst te verlaten. U woonde toen afwisselend in uw moeders en vaders dorp, waar u in beide plaatsen vervolgingsfeiten zou hebben gekend. Zo verklaart u dat u elke twee of drie weken werd lastig gevallen om u zo onder druk te zetten (NPO, p.19). Gevraagd waarom u niet eerder vertrok, antwoordt u dat er geen geld was voor uw vertrek. Nochtans had u in 2019 ook geen geld om uw vertrek te regelen (NPO, p.28). **In ieder geval kunnen er ook vragen gesteld worden bij uw verklaringen dat u gedurende vijf jaar tussen het dorp van uw vader en moeder gependeld zou hebben, dat u in beide dorpen lastig gevallen zou zijn, maar dat de beweerde man die met u zou willen huwen, er in die vijf jaar blijkbaar niet in geslaagd is om werkelijk met u te huwen, totdat u in 2019 het land zou hebben verlaten. Dit door u geschetste verloop van de feiten in uw land van herkomst doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde gedwongen huwelijk.**

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het door u vermeende gedwongen huwelijk, quod non, kan zowel de vraag gesteld worden waarom u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, zoals in Benin City waar u familie heeft wonen, maar ook de vraag naar de actualiteit van uw vrees, aangezien de aangehaalde feiten dateren van 2014, en u niets kan vertellen over de huidige stand van zaken in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uw bewering dat u zich niet elders zou kunnen vestigen, omdat de vervolger u overal zou kunnen vinden in Nigeria, houden in dit licht ook weinig steek en zijn louter gebaseerd op boude veronderstellingen.

U haalt **verder** ook een vrees aan in hoofde van uw zoon, omdat hij ook gevisieerd zou worden door dezelfde man die u vreest, maar zoals gezegd kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde persoonlijke vrees, zodat ook de vrees in hoofde van uw zoon vervalst.

En zelfs als er geloof zou worden gehecht aan uw relaas, dienen er ook vragen gesteld te worden bij de actualiteit van uw vrees. Zo kan u op geen enkele manier hard maken dat u nog steeds gezocht wordt, laat staan dat de man nog zou leven. U verklaart dit te weten zonder dit hard te maken. Dit zijn echter blote verklaringen gebaseerd op loutere vermoedens. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat deze vermeende en aangehaalde feiten zich reeds voordeden in 2014, tien jaar geleden. Bovendien heeft u een netwerk in zowel Benin City als in Lagos waar u zich zou kunnen vestigen bij een eventuele terugkeer.

Als voorwaarde voor uw huwelijk met de C. diende u zich te laten besnijden. Aangezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan het gedwongen huwelijk, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die daarmee gepaard gaan, namelijk de door u aangehaalde vrouwelijke genitale verminking (VGV). U geeft aan dat VGV een traditie is bij jullie, maar slaagt er niet in om dit echt concreet te maken. Gevraagd wat de leeftijd is wanneer men meisjes of vrouwen besnijdt, geeft u aan dat dit van baby tot het huwelijk kan (NPO, p.29). Gevraagd wie de besnijdenis uitvoert, blijft u steken bij een vage verklaring zoals "iemand in het dorp". Nochtans werd dit wel van u verwacht en verklaart u dat uw moeder ook besneden is. Het is dan ook verbazingwekkend dat u zich niet beter informeerde over deze praktijk. Dat u weet dat uw moeder besneden is, weet u omdat zij dat u vertelde. U verklaart immers dat dit gezegd wordt tegen elkaar. Gevraagd of uw halfzussen besneden zijn, weet u echter niet. U vroeg er namelijk niet naar. Nochtans zijn sommigen ook getrouwd (NPO, p.29). Bovendien vroeg u ook niet aan uw moeder wie haar precies besneed. Wie u zou besnijden, antwoordt u dat u hen niet opzocht en daarom niet weet wie het zou zijn. Dat u zich niet informeerde hierover terwijl dit wel van u verwacht werd, is opvallend.

Zelf verklaart u dat het de ouders zijn die beslissen of hun kind al dan niet besneden wordt. Uw grootouders langs moederskant en uw moeder besloten u niet te laten besnijden omdat zij tegen de praktijk waren. Mochten ze het wel willen, zouden ze het immers gedaan hebben toen u een baby was (NPO, p.29). U geeft ook aan dat uw vader evenmin voorstander van de praktijk was (NPO, p.29). Het doet dan ook de vraag rijzen waarom uw vader u zou beloven aan een man die dit wel verwacht van zijn echtgenote laat staan hem op de hoogte zou hebben gesteld van uw persoonlijke situatie. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u verklaart tot op heden niet besneden te zijn. U slaagde er met andere woorden in om zich gedurende vijf jaar lang te kunnen beschermen tegen de praktijk nadat u het nieuws zou gehoord hebben dat u zich diende te besnijden. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat het pas is wanneer u akkoord gaat met het huwelijk dat u zou worden besneden. **in ieder geval weet u niet te overtuigen wat de aangehaalde vrees inzake vrouwelijke genitale verminking. U linkt het ten eerste immers aan het voorgehouden gedwongen huwelijk, waar geen geloof aan kan worden gehecht, en geeft ten tweede zelf aan dat uw eigen ouders gekant zijn tegen dergelijke praktijken – wat verklaart dat u tot op heden geen VGV heeft ondergaan.**

Tot slot geeft u ook aan dat u vluchtte uit Nigeria omwille van de "Esme" en de kidnappings. Met de "Esme" (fonetisch) doelde waarschijnlijk op de (Fulani) herdsman. Zij zouden in de bossen wonen rondom de boerderijen en mensen kidnappen, verkrachten en doden. Er dient echter gewezen te worden op de vaststelling dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u effectief een persoonlijke vrees heeft voor deze organisatie. **Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend.** Een loutere vermelding van een algemene situatie in het land van herkomst – in casu Nigeria – volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond en beoordeeld op het moment van de beslissing. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel algemene situatie aanhaalt en deze op geen enkel moment kan weten te concretiseren en personaliseren. Overigens blijkt u weinig concrete antwoorden te verschaffen wanneer er gepolst wordt naar uw algemene kennis van die bende. Zo heeft u geen idee wat hun doel is, maar dat ze een afsplitsing zijn van Boko Haram. U bevestigt dit nogmaals wanneer de protection officer er specifiek naar vraagt. Even later past u uw antwoord aan en verklaart u dat ze net zoals Boko Haram zijn (NPO, p.31). **Naast uw beperkte kennis, blijkt ook dat u op geen enkel moment de vrees die u koestert jegens Esme te kunnen concretiseren noch persoonlijk te maken – met name waarom net u slachtoffer zou worden**

van deze daden. Gevraagd of u die Esme ooit heeft gezien of ooit gekidnapt bent door hen, antwoordt u negatief. Waarom u dan gevisieerd zou worden door de bende bij een eventuele terugkeer, antwoordt u dat ze mensen kunnen kidnappen als ze op weg gaan naar de boerderij. U verklaart daarenboven dat het riskant is voor iedereen, dus ook voor u (NPO, p.32). Over de kidnappers vertelt u dat ze u zouden kidnappen voor geld. U kent echter niemand gekidnapt is en ook hier verklaart u dat iedereen gekidnapt kan worden (NPO, p. 34-35). Wanneer er dan gepolst wordt of u dan eigenlijk de algemene onveiligheid vreest in Nigeria, bevestigt u dit (NPO, p.35). **Het is met andere woorden duidelijk dat u enkel en alleen verwijst naar een algemene situatie in uw land van herkomst zonder zelf persoonlijk ooit in aanraking te zijn gekomen met deze door u vernoemde problematiek en u bijgevolg geen persoonlijke en gegronde vrees kan aantonen.**

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in slaagde uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst aannemelijk te maken. Zo beschikt u amper over enige kennis over uw vermeende vervolger en besloot u zelf om vrijwillig terug te keren naar het dorp waar hij woonachtig was ook al zou u in het verleden problemen gekend hebben door hem. Ook uw laattijdig vertrek uit uw land van herkomst, alsook uw laattijdige indiening van uw asielaanvraag doen vermoeden dat u een internationale bescherming niet noodzakelijk en dringend acht(te) en doet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag kelderen. Ook over de besnijdenis die diende vooraf te gaan aan het huwelijk, kan u niet overtuigen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de het vermeende gedwongen huwelijk, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die hieruit zou voortvloeien, met name de door u aangehaalde besnijdenis. Dit wordt extra benadrukt door de zeer beperkte en vage kennis die u heeft over de praktijk en uw passieve houding hierin. U geeft ook nog aan dat u de “Esme” mensen en de kidnappings vreest, al slaagt u er niet in uw vrees te individualiseren en te concretiseren. Tot slot haalt u aan dat u in hoofde van uw zoon vreest dat hij vervolging zou kennen omdat u weigerde te trouwen. Gezien dit laatste niet geloofwaardig wordt geacht, vervalt ook de vrees die u heeft voor uw zoon.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn

maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift een eerste middel aan afgeleid "uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekster gaat in op informatie aangaande de leden van de Fulani die systematisch boeren aanvallen. Zij besluit dienaangaande:

"Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van het feit dat hij deelmarkt van de groep van de boeren die in Nord-west Nigeria worden bedrogen door de Fulani herden."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster als volgt:

"Ten eerste is de verzoeker afkomstig uit de provincie Benue regio in Nigeria en loopt een reëel risico op ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing als hij terug zou gaan in Nigeria..

Verwerende partij is van mening dat het geen geloof kan gehecht worden op dit punt. We stellen dat de beoordeling niet daadkrachtig is in het volgende punt. Hier zullen we dieper op de veiligheid situatie in de regio van herkomst van de verzoeker gaan.

De opstand van Boko Haram heeft een van de grootste gebieden van geweld in Afrika gecreëerd. Sinds 2009 heeft de opstand in Nigeria aan tienduizenden mensen het leven gekost en meer dan twee miljoen mensen op de vlucht gejaagd.

De informatie waarop het CGRA is gebaseerd, is niet actueel. De wederpartij beroept zich op de COI 2018, terwijl in november 2020 een COI is gepubliceerd voor de regio van herkomst van verzoekster. In dit opzicht is de bestreden beslissing niet naar daadkrachtig gemotiveerd.

[...]

Naast de problemen met Boko Haram, wordt de regio geteisterd door de Fulani gemeenschap:

[...]

De nationale autoriteiten zijn niet in staat de bevolking te beschermen, zoals het uit het rapport van Amnesty International blijkt (rapport die door het CGVS bij het administratieve dossier is ingevoegd) :

[...]

Ten tweede, loopt de verzoeker het gevaar voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

[...]

In dit verband wordt hieronder nader ingegaan op de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker. Verzoeker is ongeschoold en psychisch kwetsbaar en zijn hele familie is tijdens de Fulani-aanval omgekomen. Verzoeker, die aan zijn lot is overgelaten, zou bijzonder te lijden hebben gehad van het willekeurig geweld. In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 b) en/of c) van de Vreemdelingenwet et dat de verzoeker alle voorwaarden voldoet voor een

subsidiare bescherming te krijgen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiare bescherming status toegekend te worden.”

2.1.2. Verzoekster voert een tweede middel aan afgeleid “uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

“2.1. Het profiel van de verzoeker

Ten eerste moet het vastgesteld worden dat de kwaliteit van de verklaringen van verzoekster beïnvloed wordt door zijn psychologische toestand.

Verzoeker heeft haar psychologische problemen zelf verklaard tijdens het persoonlijke onderhoud.

In dit opzicht is de jurisprudentie van Uw Raad zeer duidelijk: er moet rekening gehouden worden met de psychologische kwetsbaarheid van de verzoeker.

[...]

Er worden verschillende en taalrijke medische attesten door de verzoeker ingediend waarin zoal verwerende partij de vlasteelt het vermeld is dat verzoeker lijdt van episodes van dissociatie. Dit is ook duidelijk in het persoonlijke onderhoud: De tolk vroeg verzoeker herhaaldelijk om herhaling, omdat hij zijn verklaringen niet begreep (PO 21.12.2020, p. 9, 10, 16, 19, 20, 23, 35). Zijn raadsman heeft zelf de “afwezigheid” van de verzoeker vastgesteld tijdens een gesprek met hem. Communicatie met verzoeker is echt niet evident vanwege zijn psychologische toestand.

2.2. Wat betreft het late asielverzoek van de verzoekster

De verzoekster benadrukt de ongunstige omstandigheden bij haar aankomst in België, gekenmerkt door kwetsbaarheid, trauma's, armoede en taalbarrières.

Bovendien had de verzoekster op dit punt in de procedure nog nooit een advocaat ontmoet, en zag zij niet de noodzaak om dit te doen na haar vlucht uit haar land van herkomst, om haar verblijf snel te regulariseren. De verzoekster voelde zich veilig in België en dacht dat zij op elk moment asiel kon aanvragen zonder dat dit verdacht leek.

Ondanks deze nalatigheid handhaaft de verzoekster de waarachtigheid van haar verklaringen aan het CGVS en stelt zij dat dit de geloofwaardigheid van haar verhaal niet in twijfel trekt.

2.3. Betreffende het gedwongen huwelijk van de verzoekster

Op 28-jarige leeftijd wordt de verzoekster geconfronteerd met een alarmerende situatie: ze loopt het risico om gedwongen te worden tot een huwelijk als ze terugkeert naar Nigeria.

Dit vooruitzicht roept ernstige zorgen op, zowel op het gebied van mensenrechten als op het gebied van haar persoonlijke veiligheid.

Ten eerste is gedwongen huwelijk een flagrante schending van de fundamentele rechten van de verzoekster. Als individu heeft zij het fundamentele recht op autonomie en vrijheid van keuze wat betreft het huwelijk. Het feit dat zij wordt geconfronteerd met een situatie waarin een man beweert een overeenkomst met haar vader te hebben gesloten om haar te huwen, in ruil voor geld, betwist de legitimiteit van haar toestemming. Een huwelijk zou moeten gebaseerd zijn op vrije en geïnformeerde toestemming van beide betrokken partijen, en niet op financiële regelingen tussen families.

Bovendien zou terugkeer naar Nigeria en gedwongen huwelijk de verzoekster kunnen blootstellen aan ernstige risico's voor haar veiligheid en welzijn. Gedwongen huwelijken worden vaak geassocieerd met situaties van huiselijk geweld, dwangmatige controle en fysiek en psychologisch geweld. De verzoekster zou terecht kunnen komen in een situatie waarin zij wordt beroofd van haar meest fundamentele rechten, waarin zij gedwongen wordt te gehoorzamen aan de wil van haar man en familie, zonder enige mogelijkheid om beslissingen te nemen voor haar eigen leven.

Ten slotte is het belangrijk om te benadrukken dat gedwongen huwelijk een vorm van vervolging vormt. De verzoekster loopt het risico om beroofd te worden van haar vrijheid en fysieke en psychologische integriteit als zij gedwongen wordt dit huwelijk te accepteren.

Haar recht om een leven te leiden vrij van enige vorm van dwang en onderdrukking zou ernstig worden geschaad als zij gedwongen wordt terug te keren naar Nigeria en deze man tegen haar wil te huwen.

Samengevat is het van cruciaal belang om de mensenrechten en veiligheid van de verzoekster te beschermen door haar te weerhouden van terugkeer naar Nigeria waar zij het risico loopt om gedwongen te worden tot een huwelijk. Dit vooruitzicht vormt een ernstige bedreiging voor haar vrijheid, welzijn en persoonlijke integriteit, en het is essentieel om maatregelen te nemen om haar veiligheid en recht op autonomie te waarborgen.

2.4. Wat betreft de naam van de gedwongen echtgenoot van de verzoekster

De verzoekster geeft aan dat ze kortstondig de naam van haar gedwongen echtgenoot was vergeten, omdat ze gewend was hem "chef" te noemen en het gebruikelijk was om mensen met een bepaalde sociale status in Afrika niet bij hun voornaam te noemen, uit respect en traditie. Ze legt ook uit dat stress verantwoordelijk is voor deze vergeetachtigheid. Stress kan inderdaad het geheugen en het vermogen om details te onthouden beïnvloeden, vooral in situaties die zo stressvol zijn als een hoorzitting bij het CGRA. Desalniettemin, ondanks deze tijdelijke moeilijkheid, zal ze gelukkig uiteindelijk wel weer herinneren. Dit toont de uitzonderlijke veerkracht van de verzoekster in zeer moeilijke omstandigheden, waarbij haar vastberadenheid om obstakels te overwinnen wordt benadrukt en niet als een teken van tegenstrijdigheid moet worden gezien. Het is betreurenswaardig dat het CGRA nog steeds vasthoudt aan de meest negatieve interpretatie.

2.5. Betreffen de Fulani Esme aanval

Verzoeker is bijzonder ontroerd en geagiteerd wanneer hij verwijst naar de aanval van de Fulani, die het centrale element van de vervolging vormt. De nawerkingen van de traumatische gebeurtenis zijn nog steeds aanwezig in de geest van verzoeker.

Ten eerste, wordt er melding gemaakt van talrijke aanvallen door Fulani in de regio van herkomst van verzoeker in het end van het jaar 2017 :

[...]

Het relaas van de verzoeker wordt bevestigd door objectieve bronnen.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie zowel over de vervolgingen tegen mensen beschouwd als ondersteuner van de overheden.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor De verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De verzoeker moet een bescherming krijgen.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

Daarvoor dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

Ten gevolge is het onmogelijk dat de Commissaris-generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende en allesbehalve draagkrachtig.

Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Bovendien heeft verwerende partij niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld in tegenstelling met artikel 48/6, §5 van de vreemdelinge wet.

We volharderen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade."

2.2. In de inventaris bij haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar zeven stukken met landeninformatie.

2.3. Bij aanvullende nota van 30 april 2024 voegt verzoekster haar GAMS-lidkaart en een medisch certificaat waaruit blijkt dat zij op 25 april 2024 niet besneden was.

Beoordeling

1.

2.

3. Vooreerst, waar in verzoekschrift gesproken wordt over (de situatie in) de Benue State als herkomstregio (verzoekschrift, p. 5-6, 15-16), over de psychische problemen en "taalrijke medische attesten" die door "verzoeker" werden ingediend (verzoekschrift, p. 12-13), over tolkproblemen in een persoonlijk onderhoud van 21 december 2020 (verzoekschrift, p. 13), over een Fulani-aanval waarbij "zijn hele familie is omgekomen" (verzoekschrift, p. 10, 15-16) en over een rapport van Amnesty International dat aan het administratief dossier zou zijn toegevoegd, dient te worden opgemerkt dat verzoekster van haar geboorte tot haar vertrek in Edo State woonde (verklaring DVZ, vraag 10), dat zij geen enkel stuk neerlegt, laat staan "taalrijke" medische attesten, dat haar persoonlijk onderhoud plaatsvond op 6 februari 2024 en dit zonder

tolk, dat verzoekster niet spreekt over een Fulani-aanval op haar familie maar daarentegen ondubbelzinnig verklaarde dat zij niemand kent die gekidnapt is en zij de “*Esme*”/“*Fulani*” nog nooit gezien heeft (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 32, 35) en dat verweerder geen rapport van Amnesty International toevoegde aan het administratief dossier.

Dit betreffen elementen die dan ook geen weerslag vinden in het administratief dossier en die hoogstwaarschijnlijk betrekking hebben op een andere verzoeker om internationale bescherming. De Raad houdt dan ook geen rekening met deze overwegingen die door onzorgvuldig knip- en plakwerk van verzoeksters advocaat in het verzoekschrift zijn beland.

4. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria uit vrees voor problemen met de man die haar tegen haar wil wenst te besnijden en huwen.

6. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoekster erg laat een verzoek om internationale bescherming indiende. Zij kwam aan op Belgisch grondgebied op 1 december 2019 maar diende pas op juni 2022, twee jaar en zes maanden later, een verzoek in. Nochtans kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

In het verzoekschrift worden “*de ongunstige omstandigheden bij haar aankomst in België, gekenmerkt door kwetsbaarheid, trauma’s, armoede en taalbarrières*” benadrukt maar geenszins verduidelijkt. Er wordt ook gesteld wordt dat zij nog nooit een advocaat had ontmoet en zich veilig voelde in België. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat van verzoekster – die beweert haar land uit vrees voor haar leven te zijn ontvlucht – wel degelijk verwacht kan worden dat zij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren

aangaande de wijze waarop zij de - volgens haar broodnodige - bescherming kan verkrijgen en zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Bovendien doorliep verzoeksters ex-partner en vader van haar kind toen reeds de asielprocedure en kon hij aldus de nodige uitleg geven.

Dat verzoekster meerdere jaren talmdde alvorens zulk verzoek in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

7. Er wordt verder geen geloof gehecht aan verzoeksters asielrelaas omwille van de volgende vaststellingen:

- De door verzoekster verklaarde gang van zaken is geenszins aannemelijk. Haar bewering dat zij op 28-jarige leeftijd terug naar haar vaders dorp ging en daar aangesproken werd door een man die claimde een overeenkomst te hebben met haar vader om met haar te huwen, is niet aannemelijk. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de gemiddelde leeftijd waarop vrouwen huwen 21 jaar is en verzoekster kan niet uitleggen waarom de man haar pas de hand vroeg op 28-jarige leeftijd, tien jaar nadat zij de legale leeftijd bereikt had om te trouwen, en veertien jaar nadat haar vader was overleden (notities, p. 23). Dit is des te opvallender gezien verzoekster benadrukt dat de man wist waar haar moeders dorp was en connecties heeft in heel Nigeria.
- Verzoekster bleek onaannemelijk onwetend over de identiteitsgegevens van de man (notities, p. 21), zijn andere vrouwen, zijn kinderen en hoeveel geld er aan haar vader gegeven zou zijn en dat zij zou moeten terugbetalen indien ze bleef weigeren (notities, p. 22). Over zijn leeftijd kon ze enkel aangeven dat hij heel oud was, waarschijnlijk meer dan 80 jaar (notities, p. 21), maar zij bleek niet eens met zekerheid te weten of de man - haar vervolger – nog leeft en zij vraagt hierover ook niets aan haar familieleden (notities, p. 28). Dat verzoekster kortstondig de naam van haar gedwongen echtgenoot was vergeten omdat ze gewend was hem "*chef*" te noemen en omwille van stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan niet verklaren waarom zij nog steeds in gebreke bleef de native naam of achternaam van de man te noemen (notities, p. 23-24), alsook waarom zij dermate onwetend bleek over andere essentiële informatie aangaande de man.
- Verzoeksters risicovol gedrag nadat zij problemen kreeg met de man ondermijnt haar vrees verder. Zo bleef zij u nog enkele maanden in het dorp van haar vader bleef wonen zelfs nadat zij er aangevallen werd door de man, verhuisde zij vervolgens naar haar moeders dorp maar werd daar ook lastig gevallen, waarop zij besloot om terug te keren naar het dorp van haar vader, waar nochtans haar vervolger woonde. Uiteindelijk duurde het vijf jaar vooraleer zij haar land van herkomst verliet.

8. Gelet op wat voorafgaat wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters verklaringen over het gedwongen huwelijk, waardoor de hieraan gekoppelde gedwongen besnijdenis en problemen voor haar zoon evenmin waarachtig kunnen zijn. De bij aanvullende nota van 30 april 2024 gevoegde GAMS-lidkaart en medisch certificaat waaruit blijkt dat zij op 25 april 2024 niet besneden was, zijn dan ook niet dienstig in het kader van haar aangevoerde vrees.

9. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de man die haar wilt dwingen te huwen, *quod non*, wordt verweerder bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich elders in Nigeria zou kunnen vestigen, zoals in Benin City waar zij familie heeft wonen, om aan de beweerdte vervolging te ontkomen. Waar verzoekster stelde te weten dat de man connecties heeft in heel Nigeria en haar zelfs in Benin City zou kunnen vinden (notities, p. 27), blijft dit een loutere bewering die overigens in schril contrast staat met verzoeksters overige gebrekkige kennis over de man. Bovendien kan verzoekster de actualiteit van haar vrees geenszins aannemelijk maken: de aangehaalde feiten dateren van 2014 en verzoekster blijkt geheel ongeïnformeerd over de huidige stand van zaken, waaronder het feit of de man eigenlijk nog in leven is.

10. Waar verzoekster nog aanhaalde dat zij vluchtte uit Nigeria omwille van de “*Esme*” en de kidnappings, blijkt verzoekster een beperkte kennis te hebben over de “*Fulani*” herdsman waarop zij doelt. Bovendien kan zij geen enkel concrete of persoonlijke vrees noemen jegens de “*Esme*”/“*Fulani*” (notities, p. 32-35). Verzoekster gaf zelfs uitdrukkelijk aan dat zij niemand kent die gekidnapt is en dat zij de “*Esme*” zelfs nog nooit gezien heeft.

11. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan theoretische uiteenzettingen. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 2 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State, Nigeria, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat de door verweerder aangehaalde landeninformatie dateert van 2018 terwijl in november 2020 een COI is gepubliceerd voor de regio van verzoekster, dient te worden opgemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing middels URL verwijst naar twee EASO-rapporten over de (veiligheids)situatie in Nigeria van juni 2021 en oktober 2021. Verzoekster, daarentegen, verwijst in haar verzoekschrift naar gedateerde landeninformatie van 2018 en 2020.

Verzoekster toont alleszins niet aan dat er in Edo State actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS